

1 augusti 2018

Kära vänner,

Detta lär väl vara en sommar vi sent skall glömma! En sommar som fört med sig blandade känslor. Vissa njuter i fulla drag i värmen medan andra lider av hettan. Vissa näringar går på högvarv med rekordomsättningar medan andra bara kommer få ut en bråkdel av det normala. I Sverige har vi kämpat mot de värsta skogsbränderna i mannaminne. Frågorna är påträngande kring vad som egentligen är roten till dessa ihållande extremväder? I Sverige är den politiska instabiliteten inför den stundande riksdagsvalet påtaglig.

Inom kort samlas vi till årets Generalkapitel. Vi möts i år kring orden ur Jeremia bok: ”Jag skall ge er en framtid och ett hopp.” Sedan vi bestämde oss för det här temat känns det bara än mer angeläget nu några månader senare. I tider som dessa är det viktigt att få söka styrka och vägledning i det hållfasta och tidlösa hoppet som bara Gud kan skänka oss, och att göra det i gemenskap med varandra.

De senaste dagarna har för min egen del präglats av att vi söndagen den 29 juli nåddes av den tragiska nyheten att det egyptiska Makariosklostrets abbot, biskop Epiphanius, bragts om livet när han var på väg till *Tesbeha*, (Nattens lovsång) och söndagens mässa. Månadens brev inleds därför med en hälsing från Johanesakademins preses, Samuel Rubenson, som känner klostret väl.

Fader Mattas kloster, vårt systerkloster, Makariosklostret, har drabbats av ett hårt slag. I gryningen i söndags morse mördades klostrets abbot, biskop Epiphanius, på väg från sin cell till morgonlovsången. Någon högg honom i huvudet bakifrån och munkarna fann honom senare död i en blodpöl. Det är ännu oklart vem som låg bakom och därmed också

motivet för dådet. Vi vet inte om det var en inkräktare, en medlem i klostret eller en arbetare. Biskop Epiphanius begravdes i tisdags...

Det hela är djupt tragiskt, en katastrof för ett hårt provat kloster som just börjat blomstra på nytt och en oerhörd förlust för den koptiska kyrkan, för Egyptens folk och för kristenheten i stort. Biskop Epiphanius, född 1954, och munk i Makariosklostret sedan 1984 valdes 2013 till klostrets abbot och därmed biskop. Med det inleddes en ny blomstring efter de svåra åren av konflikt med påven Shenouda, särskilt efter fader Mattas död 2006.

Epiphanius förde arvet från fader Matta vidare och blev snabbt en av kyrkans ledande gestalter. Bland annat drev han starkt utbildningsfrågor och satt i ledningen för den koptiska avdelningen för Bibliotheca Alexandria. Han var aktiv som deltagare och talare vid ekumeniska möten och teologiska konferenser världen över. Som forskare ägnade han sig åt nyöversättningar av bibeltexter till arabiska och gav för ett par år sedan ut den första kritiska utgåvan av den arabiska versionen av Ökenfädernas tänkespråk.

Vi ber för biskop Epiphanius och för Makariosklostret, för den koptiska kyrkan och dess ledning, men också för förövaren.

Det finns i nuläget inga skäl att avstå från planerna på ett besök i klostret i samband med komunitetens resa och seminarier på Anafora i månadsskiftet februari-mars nästa år. Tvärtom behövs allt stöd och all gemenskap också i de svåra stunderna.

/ Samuel

Då månadsbrevet den här gången infaller under min sommarledighet vill jag passa på att dela med mig av en text som jag skrev under året till tidningen Årsringar. Det är en tidning som ges ut av pastorskandidaterna i Ekumeniakyrkan för att finansera retreator för pastorskandidaterna samt ge ett bidrag till pastorsutbildningarna i Kongostaterna. Det här årets utgåva hade temat *Avtryck* och jag fick i uppgift att skriva en text utifrån ”bön som avtryck”. Jag hoppas att den kan vara till glädje och uppbyggelse i sensommaren också för läsarna av det här månadsbrevet.

”Att förenas med Jesus och hans intressen i världen”

Orden i rubriken är födda i bön av Edin Lövvås, den norska retreatrörelsens främste pionjär. Som pastor i det norska Missionsförbundet kom han att personifiera en hållning som uppmuntrar Kyrkan och den enskilde bedjaren att andas med båda sina lungor:

Den ena – att i bönen uppfyllas av Guds kärleksfulla närvaro.
Den andra – den utlevda betjänande tron.

Utan bön reduceras Kyrkan till att i bästa fall vara en hjälporganisation. Utan tjänandet blir hon inåtvänd och självupptagen.

Jesus lever ständigt i denna rörelse. I ena stunden befinner han sig mitt i sorlet. Exempelvis i måltid tillsammans med människor som andra vägrar befatta sig med. I intensiva samtal med det politiska och religiösa etablissemanget. I mötet med sjuka och sargade människor. Han talar ibland inför tusenden. I nästa stund drar han sig undan till en öde trakt för att vara ensam med Gud.

Vi ser i evangelierna att Jesus ber både ofta och mycket. Men vi har egentligen väldigt få exempel på hur det lät när han bad. Vilka ord använder han när han inte bara talar om Gud utan också till Gud?

Som pastor eller diakon får man lite oftare än gemene man förmånen att följa människor i livets sluske. Vad en människa då väljer att samtala om säger något viktigt om vem den människan är, och kanske ännu mer: hur den människan ber i en sådan stund säger något viktigt.

Det är just en sådan bön vi får lyssna till i Johannesevangeliets kapitel 17 i *Jesu förbön för dem som är hans*. Jesus vet att tiden fram till lidandet, döden och kampen mot döden nu är knapp. Tänk att vi får denna inblick i Jesu böneliv! Det han gör är att liksom dra in sig själv och sina lärjungar i den treenige Gudens närvaro. ”Jag ber att de alla skall bli ett och att liksom du, fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss. Då skall världen tro på att du har sänt mig.” (Joh 17:21)

Följden i den här bönen tycks vara: ju närmare vi kommer Gud, desto närmre kommer vi varandra och världen. Bönen vidgar våra liv från ett *jag* till ett *vi*, vilket får till följd att vi alltmer ser med Jesu ögon på det samhälle och den värld vi är en del av.

Den andlighet som lägger allt fokus på livet bortom den här världen bör vi förhålla oss skeptiska till. Som en god motvikt kan vi som studenter i Jesu böneskola börja med den handfasta vägledning Jesus ger lärjungarna efter att de iakttagit hans sätt att be och förundrat utbrustit: ”Herre, lär oss att be”. (Luk 11:1b) Svaret de får är den bön som fått namnet *Herrens bön* eller *Vår Fader*. En av böneraderna lyder: ”Låt din vilja ske på jorden så som i himlen”. Snarare än att föras bort från världen bör bönen leda till att vi blir mer förenade med Jesus och hans intressen i världen. Att arbeta för Guds rike är att söka gestalta mer av himlen på jorden. Vi kan återigen låna ord av Edin Lövås: ”Det finns en förbindelse mellan mystik och politik.”

Var skall man då börja på tjänandets väg? Behoven är ju oöverstigliga. Hur gör man för att inte bli cynisk eller lamslagen? Ett gott råd ur den moderna kyrkohistorien kommer från en av dem som gjort mer än de flesta för de mest utsatta: Moder Teresa. Hon som med sina bara händer burit barn efter barn i Calcuttas slum till räddning undan den allra värsta misären. Hon har sagt: ”Vi kan inte göra stora saker, bara små saker med stor kärlek. Det handlar inte om hur mycket du gör utan om hur mycket kärlek du lägger i det.” Nog kan väl det vara en god utgångspunkt för ett liv i bön och tjänande. Små saker med stor kärlek.

En av Edin Lövås stora förebilder var den finlandssvenske predikanten och evangelisten Frank Mangs. Om Edin mer skapade en plats att söka sig till var den resande evangelisten Mangs ofta på väg för att möta människor på deras hemmaplan. Bägge verkade i evangeliets tjänst för att vinna människor för Gud. Bägge sökte ett liv i rörelsen mellan mottagande och utgivande.

När Mangs återger en av sina bönestunder beskriver han det så här: ”Egentligen tänkte jag inte på någonting. Jag bara fanns till och lyssnade till det stilla böneljudet från mitt väsens innersta.” Kanske var evangelisten mer av en mystiker och mystikern mer av en evangelist än vad många uppfattade. Hur det än var med den saken står det alldeles klart att båda gjort stora avtryck i nordisk kristenhet, och att en Kyrka som trovärdigt vill göra avtryck i världen behöver andas in och andas ut med bägge sina lungor. En bedjande och betjänande Kyrka har alltid framtiden för sig.

19-21 oktober 2018 - Seminariehelg på Nya Slottet Bjärka-Säby

Liv i öknen

Öknens gudstjänst

Gunnar Lind

Öknens vishet

Samuel Rubensson

Mellan öknen och staden

AnnChristin Roos

Den inre öknen

Jonas Eveborn

Den här helgen är en mötesplats för ”Öknens folk” i nordn. Vi är många som regelbundet firar Ökenmässor av olika slag och som lever med ökenfäder och ökenmödrar som följeslagare i våra dagliga liv.

Dessa dagar kan också tjäna som en introduktion till livet i öknen.

Anmälan & info: anmalan@ekibs.se

I anslutning till det här månadsbrevet skickas information och inbjudan om en studieresa till Egypten ut till Kommunitetens medlemmar. Resan planeras att äga rum i månadskiftet februari-mars nästa år. Erbjudandet går i första hand till Kommunitetens medlemmar och noviser. I mån av plats, därefter till Kommunitetens vänner och sedan till övriga intresserade.

Guds frid

